

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 26ης Σεπτεμβρίου 2000 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-74/97 και T-75/97,

Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, με έδρα τη Fulda (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους W. A. Rehmann και U. Zinsmeister, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Bonn και Schmitt, 7, Val Sainte-Croix,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους R. Torrent, A. Tanca και S. Marquardt, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τους H.-J. Rabe και G. M. Berrisch, δικηγόρους Αμβούργου και Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Morbilli, γενικού διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού στην υπόθεση T-74/97,

και

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους V. Kreuzhitz, νομικό σύμβουλο, και N. Khan, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρο-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ύμενους από τον Μ. Hilf, καθηγητή στο Πανεπιστήμιο του Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής στην υπόθεση T-75/97,

του Συμβουλίου υποστηριζομένου στην υπόθεση T-74/97 από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους V. Kreuzschitz, νομικό σύμβουλο, και N. Khan, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

και από την

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την K. Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια του τμήματος διεθνούς οικονομικού και κοινοτικού δικαίου στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον G. Mignot, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

παρεμβαίνουσες,

που έχουν ως αντικείμενο

— στην υπόθεση T-74/97, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 71/97 του Συμβουλίου, της 10ης Ιανουαρίου 1997, για την επέκταση του οριστικού δασμίου

αντιντάμπινγκ, που επιβλήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2474/93 στις εισαγωγές στην Κοινότητα ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, στις εισαγωγές ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την επιβολή του επεκταθέντος δασμού στις εισαγωγές που έχουν καταγραφεί σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 703/96 (ΕΕ L 16, σ. 55),

- στην υπόθεση Τ-75/97, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 88/97 της Επιτροπής, της 20ής Ιανουαρίου 1997, σχετικά με την άδεια για απαλλαγή των εισαγωγών ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας από την επέκταση με τον κανονισμό (ΕΚ) 71/97 του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 2474/93 (ΕΕ L 17, σ. 17),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, πρόεδρο, V. Tiili, J. Azizi, M. Jaeger και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: Β. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Οκτωβρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και νομικό πλαίσιο των προσφυγών

Η προσφεύγουσα, Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, είναι εταιρία γερμανικού δικαίου που κυρίως παράγει και δευτερευόντως διαθέτει στο εμπόριο ανταλλακτικά ποδηλάτων. Από το 1982 εισάγει επίσης ανταλλακτικά από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Η πώληση των εισαγομένων ανταλλακτικών αντιστοιχούσε, μεταξύ 1992 και 1996, στο 20 % του κύκλου εργασιών της. Οι εισαγωγές που πραγματοποιεί η προσφεύγουσα αντιπροσωπεύουν κάτω του 2,5 % του συνόλου των εισαγωγών στην Κοινότητα ανταλλακτικών ποδηλάτων προελεύσεως της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Η προσφεύγουσα συμμετέχει στο κεφάλαιο της εταιρίας Hua De Plastics Corporation Ltd, που παράγει ανταλλακτικά ποδηλάτων και έχει την καταστατική της έδρα στη Σαγκάη, της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας.

Στις 8 Σεπτεμβρίου 1993 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2474/93, για την επιβολή οριστικού δασμού αντνιτάμπινγκ στις εισαγωγές στην Κοινότητα ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντνιτάμπινγκ (ΕΕ L 228, σ. 1, στο εξής: αρχικός κανονισμός).

- 3 Στις 22 Δεκεμβρίου 1995 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 384/96, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός). Το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού προβλέπει:

«Όταν σημειώνεται καταστρατήγηση των μέτρων που έχουν τεθεί σε ισχύ, οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται βάσει του παρόντος κανονισμού είναι δυνατό να επεκταθούν και έναντι των εισαγωγών ομοειδών προϊόντων ή μερών αυτών από τρίτες χώρες. Με τον όρο καταστρατήγηση νοείται κάθε μεταβολή των τρόπων διεξαγωγής εμπορικών συναλλαγών μεταξύ τρίτων χωρών και της Κοινότητας, η οποία απορρέει από μια πρακτική, διαδικασία ή εργασία, για την οποία δεν υφίσταται ικανός αποχρών λόγος ή άλλη οικονομική δικαιολογία, πλην της επιβολής του δασμού, ενώ παράλληλα υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι εξουδετερώνονται οι επανορθωτικές συνέπειες του δασμού όσον αφορά τις τιμές ή/και τις ποσότητες του ομοειδούς προϊόντος και ότι υπάρχει ντάμπινγκ σχετικά με τις κανονικές αξίες που έχουν ήδη προσδιορισθεί για το ομοειδές προϊόν» (παράγραφος 1).

«(...) Κατά την εφαρμογή του παρόντος άρθρου εφαρμόζονται οι συναφείς διαδικαστικές διατάξεις που προβλέπονται από τον παρόντα κανονισμό για την έναρξη και τη διεξαγωγή ερευνών» (παράγραφος 3).

«Ένα προϊόν δεν υπόκειται σε καταγραφή σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 5, ή σε μέτρα, εφόσον συνοδεύεται από πιστοποιητικό τελωνείου στο οποίο δηλώνεται ότι η εισαγωγή του συγκεκριμένου προϊόντος δεν αποτελεί καταστρατήγηση. Τα πιστοποιητικά αυτά χορηγούνται στους εισαγωγείς, κατόπιν γραπτής αιτήσεως, είτε μετά από σχετική έγκριση με απόφαση της Επιτροπής που εκδίδεται μετά από διαβουλεύσεις με τη συμβουλευτική επιτροπή, είτε μετά την απόφαση του Συμβουλίου για την επιβολή των μέτρων (...)» (παράγραφος 4).

«Καμία διάταξη του παρόντος άρθρου δεν αποκλείει την κανονική εφαρμογή των διατάξεων που ισχύουν για τους δασμούς» (παράγραφος 5).

Κατόπιν καταγγελίας της European Bicycle Manufacturers Association (Ευρωπαϊκή ένωση κατασκευαστών ποδηλάτων), η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 703/96, της 18ης Απριλίου 1996, για την έναρξη έρευνας σχετικά με την καταστράτηγηση, υπό τη μορφή εργασιών συναρμολόγησης στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, των μέτρων αντνιτάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον αρχικό κανονισμό του, στις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ L 98, σ. 3, στο εξής: κανονισμός για την έναρξη έρευνας). Η έρευνα αυτή άλυψε την περίοδο από 1 Απριλίου 1995 μέχρι 31 Μαρτίου 1996.

Σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, η έρευνα αυτή, που χώρησε σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, αφορούσε τις εισαγωγές κατασκευαστικών μερών ποδηλάτων τα οποία υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 8714 91 10 έως 8714 99 90, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και τα οποία χρησιμοποιούνται για εργασίες συναρμολόγησης εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Στο άρθρο 2 του ίδιου κανονισμού, αναφέρεται ότι «οι τελωνειακές αρχές εντέλλονται να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα για την καταγραφή των εισαγωγών πλασιών, περονών, ζαντών και ομφαλών ποδηλάτων, που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 8714 91 10, 8714 91 30, 8714 92 10 και 8714 93 10, αντιστοίχως, προκειμένου να διασφαλισθεί ότι, σε περίπτωση επέκτασης στις προαναφερόμενες εισαγωγές της ισχύος των δασμών αντνιτάμπινγκ που ισχύουν για τις εισαγωγές ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, οι υπόψη δασμοί θα είναι δυνατό να εισπραχθούν από την ημερομηνία της εν λόγω καταγραφής». Αναφέρεται επίσης ότι «δεν υπόκεινται σε καταγραφή οι εισαγωγές οι οποίες συνοδεύονται από πιστοποιητικό εκδοθέν από τις τελωνειακές αρχές κατ' εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 4, του [βασικού κανονισμού]».

Το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι «τα ενδιαφερόμενα μέρη οφείλουν να αναγγεληθούν, να γνωστοποιήσουν γραπτώς τις απόψεις τους, να υποβάλουν στοιχεία και να ζητήσουν να γίνουν δεκτά σε ακρόαση από την Επιτροπή εντός 37 ημερών από την ημερομηνία διαβίβασης του παρόντος κανονισμού στις αρχές της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ώστε να μπορέσουν να ληφθούν υπόψη οι εν λόγω απόψεις και τα στοιχεία κατά την έρευνα. Ο παρών κανονισμός θεωρείται ότι παραλαμβάνεται από τις αρχές της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας την τρίτη ημέρα

από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Δεδομένου ότι ο κανονισμός αυτός δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα* στις 19 Απριλίου 1996, η προθεσμία έληξε στις 29 Μαΐου 1996.

- 8 Στην όγδοη και στην ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, αναφέρεται, υπό τον τίτλο «Ερωτηματολόγια», ότι, «προκειμένου να συγκεντρώσει τα στοιχεία που κρίνει απαραίτητα για την έρευνά της, η Επιτροπή πρόκειται να αποστείλει ερωτηματολόγια στις ονομαζόμενες στην [καταγγελία] κοινοτικές επιχειρήσεις συναρμολόγησης ποδηλάτων» και ότι, «ανάλογα με την περίπτωση, είναι πιθανόν να ζητηθούν στοιχεία και από κοινοτικούς παραγωγούς» (όγδοη αιτιολογική σκέψη). Κατά την ένατη αιτιολογική σκέψη, «άλλα ενδιαφερόμενα μέρη που είναι σε θέση να αποδείξουν ότι ενδέχεται να θιγούν από την έκβαση της έρευνας πρέπει να ζητήσουν το συντομότερο δυνατό να τους αποσταλεί αντίγραφο του ερωτηματολογίου, δεδομένου ότι και τα μέρη αυτά δεσμεύονται από την προθεσμία που τάσσεται στον παρόντα κανονισμό».
- 9 Στις 5 Ιουλίου 1996, ήτοι μετά τη λήξη της προθεσμίας των 37 ημερών που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, η Επιτροπή έλαβε τηλεομοιοτυπία της προσφεύγουσας στην οποία αυτή υποστήριξε ότι οι εισαγωγές της δεν αποτελούν καταστρατήγηση του δασμού αντιντάμπινγκ και ζητούσε την έκδοση πιστοποιητικού μη καταστρατήγησης σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού.
- 10 Στις 2 Αυγούστου 1996, η Επιτροπή απάντησε στην αίτηση αυτή και απέστειλε στην προσφεύγουσα ερωτηματολόγιο ειδικά σχεδιασμένο για τους εισαγωγείς που δεν πραγματοποιούν οι ίδιοι τη συναρμολόγηση ποδηλάτων (στο εξής: εισαγωγείς-μεσάζοντες) διευκρινίζοντας ότι το ερωτηματολόγιο αυτό είχε αποσταλεί σε επιχειρήσεις προκειμένου να συγκεντρώσει στοιχεία που έκρινε απαραίτητα για την έκδοση των πιστοποιητικών μη καταστρατήγησης. Η προσφεύγουσα ενημερώθηκε πάντως ότι η αίτησή της πιθανώς να μην εξεταζόταν λόγω του ότι ήταν εκπρόθεσμη.

1 Στις 6 Σεπτεμβρίου 1996, η προσφεύγουσα επέστρεψε συμπληρωμένο το ερωτηματολόγιο στην Επιτροπή.

2 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1996, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι ο ισχύων δασμός αντιντάμπινγκ θα επεκτεινόταν στα κύρια μέρη ποδηλάτων που απαριθμούνταν, καταγωγής ή προελεύσεως Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, και επισύναψε σε παράρτημα το σχέδιο κανονισμού για την επέκταση αυτή. Με το έγγραφο αυτό, η Επιτροπή τόνιζε, εξάλλου, ότι, σύμφωνα με το σχέδιο αυτό κανονισμού, μόνον οι εισαγωγείς που προβαίνουν οι ίδιοι σε εργασίες συναρμολόγησης ποδηλάτων (στο εξής: εισαγωγείς-συναρμολογητές) μπορούσαν να απαλλαγθούν ευθέως από τον δασμό αυτό αντιντάμπινγκ και ότι οι εισαγωγείς-μεσάζοντες έπρεπε, προς τούτο, να ζητήσουν άδεια από τις εθνικές τελωνειακές αρχές στο πλαίσιο της διαδικασίας υπαγωγής ορισμένων εμπορευμάτων σε ευνοϊκό δασμολογικό καθεστώς λόγω του ειδικού τους προορισμού (στο εξής: διαδικασία του ειδικού προορισμού), που προβλέπονται το άρθρο 82 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1), και τα άρθρα 291 επ. του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993 για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ L 253, σ. 1).

3 Στις 9 Ιανουαρίου 1997, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του προαναφερθέντος σχεδίου κανονισμού. Ζητούσε να μάθει για ποιο λόγο δεν μπορούσε να τύχει απαλλαγής απευθείας από την Επιτροπή όπως προβλέπεται στον κανονισμό για την έναρξη έρευνας και όπως την είχαν διαβεβαιώσει τηλεφωνικά οι αρμόδιες για την έρευνα υπηρεσίες της Επιτροπής. Επέκρινε, εξάλλου, την επιλογή των εξαρτημάτων ποδηλάτων για τα οποία υπήρχε πρόβλεψη επέκτασης των δασμών, μεταξύ άλλων, για τον λόγο ότι για ορισμένα εξ αυτών θα ήταν σχεδόν αδύνατο να αποδειχθεί ο ειδικός τους προορισμός οσάκις αυτά μεταπωλούνται αντί να συναρμολογούνται ευθύς μετά την εισαγωγή.

4 Στις 10 Ιανουαρίου 1997 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 71/97, για την επέκταση του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, που επιβλήθηκε με τον αρχικό κανονισμό στα ποδήλατα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, στις

εισαγωγές ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και για την επιβολή του δασμού που επεκτάθηκε στις εισαγωγές αυτές που καταγράφηκαν σύμφωνα με τον κανονισμό για την έναρξη έρευνας (ΕΕ L 16, σ. 55, στο εξής: κανονισμός για την επέκταση).

- 15 Δυνάμει του άρθρου 2 του εν λόγω κανονισμού, ο δασμός αντιντάμπινγκ επεκτάθηκε στις εισαγωγές ορισμένων βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας τα οποία αφορούσε η έρευνα (άρθρο 1 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, βλ. ανωτέρω σκέψη 5).
- 16 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού για την επέκταση ορίζει ότι «η Επιτροπή θεσπίζει με κανονισμό τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να επιτραπεί η απαλλαγή, από τον επεκτεινόμενο διά του άρθρου 2 δασμό, της εισαγωγής βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτων που δεν καταστρατηγούν τον επιβαλλόμενο με τον [αρχικό κανονισμό] δασμό αντιντάμπινγκ». Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, ο κανονισμός αυτός της Επιτροπής πρέπει να προβλέπει, σύμφωνα με τις συναφείς τελωνειακές διατάξεις, άδεια για την απαλλαγή και έλεγχο των εισαγωγών βασικών εξαρτημάτων ποδηλάτου που χρησιμοποιούν αφενός οι εισαγωγείς-συναρμολογητές και αφετέρου οι εισαγωγείς-μεσάζοντες. Όσον αφορά τις εισαγωγές που πραγματοποιεί αυτή η τελευταία κατηγορία εισαγωγέων, από τις αιτιολογικές σκέψεις 36 έως 39 του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι η Επιτροπή πρέπει να θεσπίσει μια διαδικασία που να παρέχει τη δυνατότητα να διαπιστώνεται αν οι δραστηριότητές τους καταστρατηγούν τον δασμό αντιντάμπινγκ. Για τον σκοπό αυτό, η Επιτροπή πρέπει να χρησιμοποιεί τον μηχανισμό ελέγχου του ειδικού προσορισμού που προβλέπουν το άρθρο 82 του κανονισμού 2913/92 και τα άρθρα 291 επ. του κανονισμού 2454/93.
- 17 Στις 16 Ιανουαρίου 1997, η Επιτροπή απάντησε στο έγγραφο της προσφεύγουσας της 9ης Ιανουαρίου 1997 επιβεβαιώνοντας, μεταξύ άλλων, ότι δυνάμει του κανονισμού για την επέκταση δεν μπορούσε να απαλλάξει απευθείας τους εισαγωγείς-μεσάζοντες από τον επεκταθέντα δασμό αντιντάμπινγκ.

8 Στις 20 Ιανουαρίου 1997 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 88/97, σχετικά με την άδεια για απαλλαγή της εισαγωγής ορισμένων εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας από την επέκταση με τον κανονισμό για την επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον αρχικό κανονισμό (ΕΕ L 17, σ. 17, στο εξής: κανονισμός για την απαλλαγή). Ο κανονισμός αυτός περιλαμβάνει τους όρους και τις διατάξεις που διέπουν τη διαδικασία και αφορούν την απαλλαγή από τον επεκταθέντα δασμό σε σχέση με τις εισαγωγές που πραγματοποιούν τόσο οι εισαγωγείς-συναρμολογητές όσο και οι λοιποί εισαγωγείς, υπό την επιφύλαξη του ελέγχου του ειδικού προορισμού των εισαγομένων εμπορευμάτων τον οποίο πρέπει να ασκούν οι εθνικές τελωνειακές αρχές βάσει της νομοθεσίας που μνημονεύεται στην ανωτέρω σκέψη 12.

Διαδικασία

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Μαρτίου 1997, η προσφεύγουσα άσκησε τις παρούσες προσφυγές.

0 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 και 9 Ιουνίου 1997, η Επιτροπή και το Συμβούλιο προέβαλαν κατά των προσφυγών αυτών ενστάσεις απαραδέκτου, σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

1 Στην υπόθεση T-74/97, ο πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε, με διάταξη της 21ης Ιουνίου 1999, στην Επιτροπή και τη Γαλλική Δημοκρατία να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου. Οι εν λόγω παρεμβαίνοντες παραιτήθηκαν ωστόσο από την υποβολή παρατηρήσεων σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής. Επιπλέον, ο πρόεδρος έκανε εν μέρει δεκτό το αίτημα της προσφεύγουσας να τηρηθούν απόρρητα έναντι της Γαλλικής Δημοκρατίας ορισμένα στοιχεία που περιείχε η προσφυγή.

- 22 Με διάταξη της 20ής Σεπτεμβρίου 1999, ο πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-74/97 και Τ-75/97 προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 23 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας.
- 24 Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 12ης Οκτωβρίου 1999.

Αιτήματα των διαδίκων

- 25 Στην υπόθεση Τ-74/97, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό για την επέκταση·

- να κρίνει ανεφάρμοστο το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού, δυνάμει του άρθρου 184 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 241 ΕΚ), στο μέτρο που αποτελεί τη νομική βάση του κανονισμού για την επέκταση·

- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

26 Στην υπόθεση T-75/97, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό για την απαλλαγή·
- να κρίνει ανεφάρμοστο τον κανονισμό για την επέκταση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 184 της Συνθήκης, στο μέτρο που αποτελεί τη νομική βάση του κανονισμού για την απαλλαγή·
- να κρίνει ανεφάρμοστο το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 184 της Συνθήκης, στο μέτρο που αποτελεί τη νομική βάση των κανονισμών για την απαλλαγή και για την επέκταση·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

7 Στις υποθέσεις T-74/97 και T-75/97, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν, αντιστοίχως, από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας·
- να απορρίψει ως απαράδεκτες τις ενστάσεις περί ελλείψεως νομιμότητας που στηρίζονται στο άρθρο 184 της Συνθήκης·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

28 Στις παρατηρήσεις της επί των ενστάσεων περί ελλείψεως νομιμότητας, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει το αίτημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής να κριθεί το παραδεκτό των προσφυγών χωρίς να χωρήσει εξέταση επί της ουσίας και να κρίνει συγχρόνως το παραδεκτό και το βάσιμο των προσφυγών·

— επικουρικώς, να της επιτρέψει να υποβάλει παρατηρήσεις επί των ενστάσεων περί ελλείψεως νομιμότητας σε ειδική προφορική διαδικασία.

Επί του παραδεκτού

1. Όσον αφορά την υπόθεση T-74/97

29 Το Συμβούλιο προβάλλει, σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, δύο ενστάσεις απαραδέκτου, που στηρίζονται, πρώτον, στο υπερβολικό εύρος του ακυρωτικού αιτήματος της προσφυγής και, δεύτερον, στο ότι ο κανονισμός για την επέκταση δεν αφορά ατομικώς την προσφεύγουσα στο μέτρο που αυτός προβλέπει, αφενός, την επέκταση του δασμού αντνιτάμπινγκ και, αφετέρου, τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση απαλλαγής από τον επεκταθέντα δασμό αντνιτάμπινγκ.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου που στηρίζεται στο υπερβολικό εύρος του αιτήματος της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη στο μέτρο που ζητείται η ακύρωση του κανονισμού για την επέκταση στο σύνολό του, ενώ από την επιχειρηματολογία που παρατίθεται στο δικόγραφο προκύπτει ότι σκοπείται αποκλειστικώς η ακύρωση των διατάξεων, αφενός, του άρθρου 2 του κανονισμού αυτού σε συνδυασμό με το άρθρο 1, στο μέτρο που επιφέρει επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ και, αφετέρου, του άρθρου 3, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, του ίδιου κανονισμού που προβλέπει την εφαρμογή της διαδικασίας του ειδικού προορισμού στις εμπορικές δραστηριότητες των εισαγωγέων-μεσαζόντων.

31 Παραπέμποντας στην απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1992, C-174/87, Ricoh κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1992, σ. I-1335, σκέψη 7), το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος σχετικά με τις λοιπές διατάξεις του κανονισμού για την επέκταση και δεν προέβαλε συναφώς κανένα επιχείρημα.

32 Κατά την προσφεύγουσα, ο κανονισμός για την επέκταση πρέπει να ακυρωθεί στο σύνολό του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

3 Κατά πάγια νομολογία την οποία επικαλείται το Συμβούλιο προς στήριξη της εν λόγω ενστάσεως απαραδέκτου, κανονισμός που επιβάλλει διαφορετικούς δασμούς αντιντάμπινγκ σε διάφορους επιχειρηματίες αφορά ατομικώς κάποιον απ' αυτούς μόνον με τις διατάξεις του που του επιβάλλουν ειδικό δασμό αντιντάμπινγκ καθορίζοντας το ύψος του και όχι με τις διατάξεις που επιβάλλουν δασμούς αντιντάμπινγκ σε άλλες εταιρίες (βλ., επί παραδείγματι, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1987, 240/84, NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987,

σ. 1809, σκέψη 7, και Ricoh κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 31, σκέψη 7).

34 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι η παρούσα υπόθεση διαφέρει από εκείνες που προκάλεσαν την προαναφερθείσα νομολογία που επικαλείται το Συμβούλιο, στο μέτρο που ο κανονισμός για την επέκταση αφορά έναν ενιαίο δασμό αντιντάμπινγκ, ενώ, στις προαναφερθείσες υποθέσεις, επιβλήθηκαν διαφορετικοί δασμοί σε βάρους διαφόρων επιχειρήσεων.

35 Δεύτερον, αν η ακύρωση περιοριστεί μόνο στη διάταξη που αφορά την επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ, το αποτέλεσμα θα ήταν να χάσει ο κανονισμός για την επέκταση εξ ολοκλήρου το περιεχόμενό του. Συγκεκριμένα, τα λοιπά στοιχεία του διατακτικού του εν λόγω κανονισμού αφορούν αποκλειστικά την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, ιδίως σε σχέση με τη δυνατότητα για χορήγηση απαλλαγής από τον επεκταθέντα δασμό, και συνεπώς δεν μπορούν να αποσπαστούν από αυτήν.

36 Κατά συνέπεια, αυτή η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου που στηρίζεται στο ότι ο κανονισμός για την επέκταση δεν αφορά ατομικώς την προσφεύγουσα

Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο κανονισμός για την επέκταση δεν αφορά ατομικώς την προσφεύγουσα ούτε στο μέτρο που προβλέπει, στο άρθρο 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 1, την επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ σε ορισμένα εξαρτήματα πο-

δηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας ούτε στο μέτρο που θεσπίζει, στο άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση απαλλαγής στους εισαγωγείς-μεσάζοντες.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, εκ προοιμίου, ότι η θέση ενός ανεξάρτητου εισαγωγέα στο πλαίσιο έρευνας που αφορά την καταστρατήγηση των μέτρων αντιντάμπινγκ δεν είναι συγκρίσιμη με τη θέση ενός ανεξάρτητου εισαγωγέα στο πλαίσιο μιας διαδικασίας αντιντάμπινγκ.

Συγκεκριμένα, αντίθετα προς τη διαδικασία αυτή, η έρευνα που διεξάγεται στο πλαίσιο ενός κανονισμού ο οποίος αφορά την επέκταση ενός δασμού αντιντάμπινγκ δεν έχει ως αντικείμενο τη διαπίστωση πρακτικής ντάμπινγκ σε μια τρίτη χώρα, αλλά τη διαπίστωση ότι ορισμένες επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στην Ευρωπαϊκή Ένωση καταστρατηγούν κανονισμό που επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ. Η έρευνα αυτή αφορά, συγκεκριμένα, τους εισαγωγείς των επίμαχων προϊόντων και όχι τους παραγωγούς τους ή τους εξαγωγείς που βρίσκονται σε μια τρίτη χώρα. Η προσφεύγουσα φρονεί, κατά συνέπεια, ότι το Συμβούλιο κακώς της αντιτάσσει μια νομολογία που αφορά το παραδεκτό προσφυγών που ασκούν ανεξάρτητοι εισαγωγείς κατά κανονισμών για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ. Συγκεκριμένα, η θέση που έχουν οι επιχειρηματίες στο πλαίσιο των ερευνών που καταλήγουν στην επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ διαφέρει κατ' ανάγκη από τη θέση που έχουν στο πλαίσιο μιας διαδικασίας επεκτάσεως του δασμού αυτού.

Η προσφεύγουσα φρονεί ότι ο κανονισμός για την επέκταση, στο μέτρο που επεκτείνει την εφαρμογή του δασμού αντιντάμπινγκ, την αφορά ατομικώς. Συγκεκριμένα, λαμβανομένου υπόψη του ρόλου των εισαγωγέων στο πλαίσιο μιας διαδικασίας που αφορά καταστρατήγηση, η κατάστασή τους είναι συγκρίσιμη με αυτήν των εξαγωγέων και των παραγωγών τρίτων κρατών στο πλαίσιο διαδικασιών που οδηγούν στην αρχική επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά συνέπεια πρέπει να εφαρμοστούν στην περίπτωσή της οι αρχές που έχουν αναπτυχθεί με πάγια νομολογία σύμφωνα με την οποία μια πράξη περί επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικώς τις επιχειρήσεις παραγωγής και εξαγωγής που αποδεικνύουν ότι αναφέρονται ατομικώς στις πράξεις της Επιτροπής ή του Συμβουλίου ή ότι τις αφορούν οι προπαρα-

σκευαστικές έρευνες (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 239/82 και 275/82, Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1005).

- 41 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ρητώς η όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού για την επέκταση τη μνημονεύει ως επιχείρηση που είχε υποβάλει αίτηση για τη χορήγηση πιστοποιητικού μη καταστρατηγήσεως. Το γεγονός ότι η αίτηση αυτή δεν υποβλήθηκε εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας δεν έχει έννομες συνέπειες. Συγκεκριμένα, το άρθρο 13, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού δεν προβλέπει προθεσμία για την υποβολή της αιτήσεως αυτής. Εξάλλου, η Επιτροπή της απέστειλε, πράγματι, ένα ερωτηματολόγιο και την είχε δεχτεί σε ακρόαση κατά τη διάρκεια της έρευνας. Επιπλέον, το άρθρο 6, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού τάσσει τριακονθήμερη προθεσμία για την υποβολή παρατηρήσεων στο πλαίσιο έρευνας αντιντάμπινγκ. Η προθεσμία αυτή ήταν δυνατόν να παραταθεί, εφόσον το ενδιαφερόμενο μέρος προέβαλε βάσιμο λόγο. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή παρέτεινε σιωπηρώς την προθεσμία αυτή με το από 2 Αυγούστου 1996 έγγραφό της, που μνημονεύεται ανωτέρω στη σκέψη 10, δεδομένου ότι της απέστειλε το ερωτηματολόγιο παρά το γεγονός ότι η προθεσμία είχε λήξει.
- 42 Επιπλέον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι δεν μπορούσε να γνωρίζει ότι της επιτρεπόταν να συμμετάσχει στην έρευνα διότι, σύμφωνα με τον κανονισμό για την έναρξη έρευνας, η έρευνα αυτή αφορούσε τις εργασίες των εισαγωγέων-συναρμολογητών και, ενδεχομένως, των κοινοτικών παραγωγών ορισμένων ανταλλακτικών ποδηλάτων. Η προσφεύγουσα παρατηρεί, συγκεκριμένα, ότι η δραστηριότητά της ως εισαγωγέα-μεσάζοντος αφορά ανταλλακτικά ποδηλάτων και όχι ήδη συναρμολογημένα τμήματα ποδηλάτων. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν έλαβε θέση εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 43 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, Τ-161/94, Sinochem Heilongjiang, κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. II-695, σκέψη 47), προκύπτει ότι μια επιχείρηση που μετείχε στην έρευνα εξακολουθεί να θίγεται ατομικώς παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε, τελικώς, υπόψη της τα στοιχεία που αυτή προσκόμισε. Επιπλέον, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της τα στοιχεία που της είχε διαβιβάσει την πλήττει επίσης άμεσα.

44 Τέλος, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου, ότι κατείχε σχετικά μικρό μερίδιο της αγοράς σε σχέση με τις εισαγωγές στην κοινότητα εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και επομένως δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι κατέχει ιδιαίτερη θέση σ' αυτήν, δεν είναι λυσιτελής στο πλαίσιο της επίδικης διαδικασίας. Συγκεκριμένα, η διαδικασία αυτή αφορούσε μόνον τους εισαγωγείς αυτών των εξαρτημάτων ποδηλάτων οι οποίοι ήσαν εγκατεστημένοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

45 Πέραν τούτων, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο κανονισμός για την επέκταση την αφορά ατομικώς στο μέτρο που θεσπίζει προϋποθέσεις για την απαλλαγή.

46 Αφενός, υποστηρίζει ότι μετέσχε στην έρευνα και κατέθεσε παρατηρήσεις ως προς τις προϋποθέσεις για την απαλλαγή τις οποίες μελετούσε η Επιτροπή. Περαιτέρω, με την αποστολή του ερωτηματολογίου, η Επιτροπή τη δέχθηκε σιωπηρώς ως μέρος που ενδιαφερόταν για την έρευνα. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή κατέστησε με τον τρόπο αυτό σαφές ότι επιθυμούσε να ερωτήσει τους εισαγωγείς-μεσάζοντες προκειμένου να τύχουν ενδεχομένως απαλλαγής.

7 Αφετέρου, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ένσταση του Συμβουλίου ότι το ισχύον στους εισαγωγείς-μεσάζοντες καθεστώς για την απαλλαγή είχε στηριχθεί σε αφηρημένες εκτιμήσεις. Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι η Επιτροπή τής απέστειλε το ερωτηματολόγιο που προορίζεται ειδικώς για τους εισαγωγείς-μεσάζοντες αποδεικνύει ότι το όργανο αυτό δεν στηρίχθηκε στην αρχή ότι επρόκειτο για αφηρημένο ζήτημα. Απευθύνοντάς της το ερωτηματολόγιο αυτό, η Επιτροπή στην πραγματικότητα μελετούσε το ενδεχόμενο να προβεί η ίδια στην απαλλαγή των εισαγωγέων-μεσάζοντων. Επί τη ευκαιρία διαφόρων τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, και οι υπηρεσίες της Επιτροπής επιβεβαίωσαν στην προσφεύγουσα το ενδεχόμενο αυτό. Μόνον σε μετέπειτα στάδιο της διαδικασίας, η Επιτροπή άλλαξε γνώμη παραπέμποντας τους εισαγωγείς-μεσάζοντες στη διαδικασία του ειδικού προο-

ρισμού. Ως εκ τούτου, η καθής, εκδίδοντας τον κανονισμό για την επέκταση, απέρριψε σιωπηρώς την αίτηση της προσφεύγουσας για χορήγηση πιστοποιητικού μη καταστρατήγησης.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 48 Πρέπει να εξεταστεί αν ο κανονισμός για την επέκταση αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα στο μέτρο που, αφενός, επεκτείνει την εφαρμογή του δασμού αντιντάμπινγκ που επέβαλε ο αρχικός κανονισμός και, αφετέρου, στο μέτρο που προβλέπει την εφαρμογή, μέσω κανονισμού της Επιτροπής, ενός συστήματος για την απαλλαγή από τον επεκταθέντα δασμό.

— Ως προς την επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ

- 49 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, «οι δασμοί αντιντάμπινγκ, προσωρινοί ή οριστικοί, επιβάλλονται με κανονισμό». Το ίδιο ισχύει για την επέκταση των δασμών αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται δυνάμει της διατάξεως αυτής στις εισαγωγές ομοειδών προϊόντων ή μερών αυτών από τρίτες χώρες, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφοι 1 και 3, του βασικού κανονισμού. Μολονότι είναι αληθές ότι, ενόψει των κριτηρίων του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ), οι κανονισμοί αυτοί έχουν, πράγματι, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου τους, κανονιστικό χαρακτήρα, εφόσον εφαρμόζονται γενικώς επί των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, δεν αποκλείεται, ωστόσο, να μπορούν οι διατάξεις τους να αφορούν άμεσα και ατομικά ορισμένους επιχειρηματίες (απόφαση *Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής*, προαναφερθείσα στη σκέψη 40, σκέψη 11, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 1997, T-170/94, *Shanghai Bicycle κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1997, σ. II-1383, σκέψη 35).

Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κανονισμός για την επέκταση αφορά άμεσα την προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, οι τελωνειακές αρχές των κρατών μελών είναι υποχρεωμένες να εισπράττουν τον δασμό αντιντάμπινγκ που επεξέτεινε ο κανονισμός αυτός στις εισαγωγές ορισμένων προϊόντων χωρίς να έχουν οποιοδήποτε περιθώριο εκτιμήσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση Shanghai Bicycle κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 49, σκέψη 41).

Ως προς την προϋπόθεση να την αφορά ατομικά ο κανονισμός, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η θέση της ως εταιρίας εισαγωγών σε μια διαδικασία για την επέκταση ενός δασμού αντιντάμπινγκ διαφέρει θεμελιωδώς από τη θέση ενός εισαγωγέα σε μια διαδικασία για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος αυτού, επιβάλλεται, κατά την προσφεύγουσα, η εξομοίωσή της, όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής της, προς τις επιχειρήσεις παραγωγής και εξαγωγής που, εφόσον αποδεικνύουν ότι μνημονεύονται ειδικώς στις πράξεις της Επιτροπής ή του Συμβουλίου ή ότι τις αφορούν οι προπαρασκευαστικές έρευνες, μπορούν, κατά πάγια νομολογία, να θεωρηθούν ότι η πράξη περί επιβολής του δασμού αντιντάμπινγκ τις αφορά ατομικά (αποφάσεις Allied Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 40, σκέψη 12, Sinochem Heilongjiang κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα στη σκέψη 43, σκέψη 46, και Shanghai Bicycle κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα στη σκέψη 49, σκέψη 36).

Ωστόσο, από το άρθρο 13, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι ο κανονισμός για την επέκταση έχει ως μοναδική συνέπεια τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής του αρχικού κανονισμού στις εισαγωγές ομοειδών προϊόντων ή μερών αυτών. Συνεπώς, ένας κανονισμός για την επέκταση δασμών αντιντάμπινγκ παράγει τα ίδια έννομα αποτελέσματα έναντι των επιχειρήσεων στις οποίες επιβάλλεται ο επεκταθείς με τον τρόπο αυτό δασμός με αυτά ενός κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού έναντι των επιχειρήσεων στις οποίες επιβάλλεται ο δασμός αυτός.

Επομένως, το γεγονός και μόνον ότι η προσφεύγουσα πρέπει να καταβάλει, εν προκειμένω, δασμούς βάσει ενός κανονισμού για την επέκταση των δασμών αντιντάμπινγκ δεν την περιάγει, όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής της

ακυρώσεως, σε διαφορετική νομικώς θέση από αυτή των εισαγωγέων που υπάγονται σ' έναν κανονισμό περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ.

- 54 Εξάλλου, η θέση της προσφεύγουσας, στην προκειμένη περίπτωση, δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτήν των εισαγωγέων, στο πλαίσιο μιας διαδικασίας για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, των οποίων οι τιμές μεταπωλήσεως των επίμαχων εμπορευμάτων ελήφθησαν υπόψη είτε για την κατασκευή των τιμών εξαγωγής και επομένως για τη διαπίστωση σχετικά με την ύπαρξη πραγματικής ντάμπινγκ είτε για τον υπολογισμό του καθ' εαυτόν δασμού αντιντάμπινγκ (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1990, C-133/87 και C-150/87, Nashua Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-719, σκέψη 15, C-156/87, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-781, σκέψη 18, και της 11ης Ιουλίου 1990, C-305/86 και C-160/87, Neotype Techmasheexport κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2945, σκέψη 20).
- 55 Συγκεκριμένα, από τον κανονισμό για την επέκταση προκύπτει ότι, κατά τη διάρκεια της έρευνάς της, η Επιτροπή εξέτασε αν ο αρχικός κανονισμός είχε καταστρατηγηθεί με εργασίες συναρμολόγησης, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Προς τούτο, η Επιτροπή ανέλυσε τις εμπορικές δραστηριότητες ορισμένων εισαγωγέων-συναρμολογητών. Οι εταιρίες αυτές κατονομάζονται, ως εισαγωγείς-συναρμολογητές που αναγγέλθηκαν εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού για την έναρξη έρευνας, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού για την επέκταση. Η προσφεύγουσα, που δεν πραγματοποιεί τις εργασίες αυτές, αλλά περιορίζεται στον ρόλο του μεσάζοντα, δεν συγκαταλέγεται μεταξύ των εταιριών αυτών. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο κανονισμός για την επέκταση, στο μέτρο που επεκτείνει την εφαρμογή του δασμού αντιντάμπινγκ, καθορίστηκε, καθ' οποιονδήποτε τρόπο, από στοιχεία σχετικά με την εμπορική της δραστηριότητα.
- 56 Ακολούθως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, μνημονεύοντας την προαναφερθείσα στη σκέψη 43 απόφαση Sinochem Heilongjiang κατά Συμβουλίου, ότι συμμετείχε, στο μέτρο του δυνατού, στην προπαρασκευαστική έρευνα και επομένως ο κανονισμός για την επέκταση την αφορά ατομικώς.

57 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μόλις στις 5 Ιουλίου 1996, και επομένως μετά τη λήξη της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού για την έναρξη της έρευνας, η προσφεύγουσα παρενέβη, για πρώτη φορά, στο πλαίσιο της διαδικασίας προκειμένου να ζητήσει τη χορήγηση πιστοποιητικού μη καταστρατήγησης.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν έκανε χρήση του δικαιώματός της συμμετοχής στην έρευνα, που προβλέπει ο κανονισμός για την έναρξη της έρευνας, και επομένως δεν μπορεί να επικαλείται τις αρχές που απορρέουν από την προαναφερθείσα στη σκέψη 43 απόφαση Sinochem Heilongjiang κατά Συμβουλίου (σκέψη 47).

59 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να δικαιολογεί την άπρακτη παρέλευση της ανωτέρω προθεσμίας με το αιτιολογικό ότι, ως εισαγωγέας-μεσάζων ανταλλακτικών ποδηλάτων μη συναρμολογημένων, ευλόγως μπορούσε να πιστεύει ότι η έρευνα για την καταστρατήγηση δεν την αφορούσε και ότι συνεπώς δεν είχε δικαίωμα να μετάσχει σε αυτήν. Είναι αληθές ότι από την όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού για την έναρξη έρευνας προκύπτει ότι η Επιτροπή προσπάθησε να συγκεντρώσει τα απαραίτητα στοιχεία, πρώτον, από τους εισαγωγείς-συναρμολογητές και από τους κοινοτικούς παραγωγούς (βλ. ανωτέρω σκέψη 55). Εντούτοις, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού, αντικείμενο της έρευνας ήταν οι εισαγωγές ορισμένων κατασκευαστικών μερών ποδηλάτων, ανεξάρτητα από το γεγονός αν είχαν συναρμολογηθεί ή όχι και, στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή είχε καλέσει επίσης όλα τα λοιπά ενδιαφερόμενα μέρη, στον βαθμό που είχαν μπορέσει να αποδείξουν ότι ήταν ενδεχόμενο να θιγούν από τα αποτελέσματα της έρευνας, να μετάσχουν εμπροθέσμως σε αυτήν, όπως προκύπτει από το άρθρο 3 και την ένατη αιτιολογική σκέψη του προαναφερθέντος κανονισμού. Η προσφεύγουσα, που εισήγε τα κατασκευαστικά μέρη ποδηλάτων που αφορούσε η έρευνα και που δεν αμφισβητεί το ότι αποτελεί ενδιαφερόμενο μέρος, έπρεπε, συνεπώς, να μετάσχει στην εν λόγω έρευνα εμπροθέσμως προκειμένου να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να εξετάσει τα πληροφοριακά στοιχεία της. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι, κατά τις ανεπίσημες επαφές που είχε με τις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής στο πλαίσιο της έρευνας, οι υπηρεσίες αυτές της παρέσχον ανακριβείς πληροφορίες.

60 Ως εκ περισσού, το γεγονός ότι η Επιτροπή, κατόπιν της καταθέσεως της αιτήσεως για χορήγηση πιστοποιητικού μη καταστρατήγησης με τηλεομοιοτυπία της

5ης Ιουλίου 1996, επέτρεψε στην προσφεύγουσα να συμπληρώσει το ερωτηματολόγιο που σχεδιάστηκε ειδικά για τους εισαγωγείς-μεσάζοντες δεν μπορεί να στηρίξει την επιχειρηματολογία της ως προς το παραδεκτό της προσφυγής της. Πράγματι, όπως η προσφεύγουσα και η Επιτροπή βεβαίωσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο σκοπός του ερωτηματολογίου αυτού που είχε αποσταλεί σε πολλούς εισαγωγείς-μεσάζοντες συνίστατο αποκλειστικά στη συγκέντρωση γενικών στοιχείων σχετικά με την οικεία αγορά. Ως εκ τούτου, τα στοιχεία αυτά, έστω και αν υποθεθεί ότι εξετάστηκαν από την Επιτροπή, δεν μπορούσαν να στηρίξουν την εκτίμησή της ως προς την ύπαρξη καταστρατήγησης του αρχικού κανονισμού ούτε, συνεπώς, να καθορίσουν την παρέμβαση των κοινοτικών οργάνων.

- 61 Ως προς τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις υπηρεσίες της Επιτροπής στις 9 Ιανουαρίου 1997 (βλ. ανωτέρω στη σκέψη 13), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο μέτρο που απεστάλησαν την παραμονή της εκδόσεως του κανονισμού για την επέκταση, αποκλείεται να ήταν δυνατόν να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή ή από το Συμβούλιο σε αυτό το προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας.
- 62 Συνεπώς, οι διατάξεις του κανονισμού για την επέκταση δεν αφορούν ατομικώς την προσφεύγουσα λόγω της συμμετοχής της στην έρευνα.
- 63 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ούτε την ύπαρξη ενός συνόλου στοιχείων συνιστώντων ιδιαίτερη κατάσταση που να τη χαρακτηρίζουν σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο. Ιδίως, δεν απέδειξε ότι βρίσκεται σε θέση που μπορεί να συγκριθεί με αυτήν της προσφεύγουσας στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2501). Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι κατέχει μερίδιο αγοράς κάτω του 2,5 % του συνόλου των εισαγωγών ανταλλακτικών ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, δεν αποτελεί, προφανώς, τον σημαντικότερο κοινοτικό εισαγωγέα των οικείων προϊόντων. Επίσης, περιοριζόμενη στο να προβάλει ότι οι πωλήσεις ανταλλακτικών με αυτήν την καταγωγή αντιπροσώπευαν, μεταξύ 1992 και 1996, το 20 % του κύκλου εργασιών της, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε επαρκή στοιχεία που να παρέχουν τη δυνατότητα να συναχθεί ότι οι δραστηριότητές της εξαρτώνται, σε μεγάλη έκταση, από τις εισαγωγές που θίγει ο κανονισμός για την επέκταση.

64 Επομένως, συνάγεται ότι ο κανονισμός για την επέκταση, στο μέτρο που επεκτείνει την εφαρμογή του δασμού αντιντάμπινγκ, δεν αφορά ατομικώς την προσφεύγουσα.

— Ως προς τις διατάξεις του κανονισμού που προβλέπουν την εφαρμογή, με κανονισμό της Επιτροπής, ενός συστήματος απαλλαγών από τον επεκταθέντα δασμό

65 Δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού για την επέκταση, το Συμβούλιο, αφενός, εξουσιοδότησε την Επιτροπή να λάβει, με κανονισμό, τα αναγκαία μέτρα ώστε οι εισαγωγές κατασκευαστικών μερών ποδηλάτων που δεν αποτελούν καταστρατήγηση του δασμού αντιντάμπινγκ να εξαιρεθούν από τον επεκταθέντα δασμό και, αφετέρου, χάραξε ορισμένες κατευθυντήριες γραμμές που θα έπρεπε να ακολουθήσει η Επιτροπή. Το άρθρο 3 ορίζει ότι η Επιτροπή πρέπει, σύμφωνα με τις συναφείς τελωνειακές διατάξεις, να προβλέπει τους κανόνες λειτουργίας των απαλλαγών από τον επεκταθέντα δασμό που πρέπει να εφαρμόζονται, αφενός, στους εισαγωγείς-συναρμολογητές και, αφετέρου, στους εισαγωγείς-μεσάζοντες.

66 Από τον κανονισμό για την επέκταση, και κυρίως από τις αιτιολογικές του σκέψεις 30 έως 44, προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν επέλεξε την ακολουθητέα διαδικασία για την απαλλαγή των κατηγοριών αυτών εισαγωγέων σε σχέση με την ιδιαίτερή τους κατάσταση. Στο πλαίσιο του κανονισμού αυτού, το Συμβούλιο, αντιθέτως, προσδιόρισε τη διαδικασία αυτή σε σχέση με τον σκοπό του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού, ήτοι την οργάνωση της πρόληψης από καταστρατήγηση του επιβαλλομένου δασμού αντιντάμπινγκ, παρέχοντας ταυτόχρονα τη δυνατότητα στους εισαγωγείς-μεσάζοντες να αποδείξουν τον ειδικό προσορισμό των κατασκευαστικών μερών ποδηλάτων που αυτοί εισάγουν και να απαλλαγούν έτσι από τον επεκταθέντα δασμό.

67 Κατά συνέπεια, ο κανονισμός για την επέκταση, στο μέτρο που προβλέπει την εφαρμογή ενός συστήματος απαλλαγών από τον επεκταθέντα δασμό, αφορά την προσφεύγουσα όχι λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σε αυτήν ή λόγω

ορισμένων που τη χαρακτηρίζουν σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, αλλά λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς της και μόνον ως εισαγωγέα-μεσάζοντα κατασκευαστικών μερών ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ακριβώς όπως αφορά και κάθε άλλο επιχειρηματία που βρίσκεται, πραγματικά ή δυνητικά, σε παρόμοια κατάσταση.

- 68 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η συμμετοχή της στην έρευνα και οι παρατηρήσεις που κατέθεσε ως προς το σχέδιο συστήματος απαλλαγών στηρίζει το παραδεκτό της προσφυγής της δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, έστω και αν υποθεθεί ότι η προσφεύγουσα είχε δικαίωμα συμμετοχής στη διαδικασία για την έκδοση του κανονισμού για την επέκταση στο μέτρο που προβλέπει την εφαρμογή ενός συστήματος απαλλαγών από τον επεκταθέντα δασμό, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αναγγελθεί εμπροθέσμως (βλ., ήδη, ανωτέρω σκέψη 57).
- 69 Ενόψει των ανωτέρω συνάγεται ότι ο κανονισμός για την επέκταση, στο μέτρο που προβλέπει την εφαρμογή ενός συστήματος απαλλαγών από τον επεκταθέντα δασμό, αποτελεί έναντι της προσφεύγουσας πράξη κανονιστικού περιεχομένου και όχι απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 70 Εξ όλων των ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή στην υπόθεση T-74/97 είναι απαράδεκτη.

2. Όσον αφορά την υπόθεση T-75/97

- 71 Η Επιτροπή προβάλλει δύο ενστάσεις απαραδέκτου κατά της προσφυγής αυτής που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού για την απαλλαγή. Πρώτον, η

προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον. Δεύτερον, ο κανονισμός αυτός δεν την αφορά ατομικά. Το Πρωτοδικείο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει πρώτα το βίσιμο της δεύτερης ενστάσεως απαραδέκτου.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 72 Κατά την Επιτροπή, ο κανονισμός για την απαλλαγή δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα.
- 73 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι ο κανονισμός για την απαλλαγή την αφορά άμεσα και ατομικά.
- 74 Η προσφεύγουσα επισημαίνει, πρώτον, ότι η άδεια που μπορούσαν να χορηγήσουν οι τελωνειακές αρχές στους εισαγωγείς-μεσάζοντες στο πλαίσιο της διαδικασίας του ειδικού προορισμού περιέχει πιο αυστηρές προϋποθέσεις από την άδεια που προβλέπεται για τους εισαγωγείς-συναρμολογητές.
- 75 Παρατηρεί, δεύτερον, ότι ο κανονισμός για την απαλλαγή, και κυρίως το άρθρο του 14 που αφορά την εφαρμοστέα στους εισαγωγείς-μεσάζοντες διαδικασία, περιέχει επίσης διατάξεις ουσιαστικού δικαίου, καθόσον καθορίζει τα ποσοτικά όρια βάσει των οποίων μια εισαγωγή δεν θεωρείται, καθ' εαυτήν, καταστρατήγηση.

- 76 Επιπλέον, η προσφεύγουσα επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα που προέβαλε ως άμυνα στην ένσταση απαραδέκτου που προτάθηκε στην υπόθεση T-74/97.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 77 Ο κανονισμός για την απαλλαγή περιέχει, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού για την επέκταση, διεξοδικούς κανόνες όσον αφορά την απαλλαγή ορισμένων εισαγωγών κατασκευαστικών μερών ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας από τον επεκταθέντα δασμό αντιντάμπινγκ. Προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή μπορεί να απαλλάξει απευθείας μόνον τους εισαγωγείς-συναρμολογητές, ενώ οι άλλοι εισαγωγείς πρέπει να δηλώνουν τις εισαγωγές τους στο πλαίσιο της διαδικασίας του ειδικού προορισμού.
- 78 Από τον κανονισμό για την απαλλαγή προκύπτει ότι το περιεχόμενό του δεν καθορίστηκε σε συνάρτηση με την ιδιαίτερη θέση συγκεκριμένων επιχειρηματιών αλλά, αντιθέτως, αποκλειστικά βάσει του κανονισμού για την επέκταση που εξουσιοδότησε την Επιτροπή να εκδώσει τον κανονισμό αυτόν. Κατά συνέπεια, ακριβώς όπως οι διατάξεις του κανονισμού για την επέκταση που θεσπίζουν ένα σύστημα απαλλαγών από τον επεκταθέντα δασμό, ο κανονισμός για την απαλλαγή αφορά την προσφεύγουσα όχι λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σε αυτήν ή λόγω πραγματικών δεδομένων που τη χαρακτηρίζουν σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο, αλλά λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς της και μόνον ως εισαγωγέα-μεσάζοντα κατασκευαστικών μερών ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, ακριβώς όπως και κάθε άλλον επιχειρηματία που βρίσκεται, πραγματικά ή δυνητικά, σε παρόμοια θέση.

- 79 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το αν η προσφεύγουσα μπορεί να επικαλεστεί έννομο συμφέρον κατά του κανονισμού για την απαλλαγή ή το αν η πράξη αυτή την αφορά άμεσα, ο εν λόγω κανονισμός δεν την αφορά ατομικά και, συνεπώς, η προσφυγή της είναι απαράδεκτη.
- 80 Ενόψει των προεκτεθέντων πρέπει να απορριφθεί και η προσφυγή της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-75/97 ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 81 Κατά το 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, συμφώνως προς τα αιτήματα των καθών.
- 82 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, η Γαλλική Δημοκρατία και η Επιτροπή θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα που αφορούν την υπόθεση T-74/97.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει ως απαράδεκτες τις προσφυγές στις υποθέσεις Τ-74/97 και Τ-75/97.**
- 2) **Η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου, που αφορούν την υπόθεση Τ-74/97, και τα έξοδα της Επιτροπής, στα οποία αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-75/97.**
- 3) **Η Γαλλική Δημοκρατία και η Επιτροπή θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα που αφορούν την υπόθεση Τ-74/97.**

Lenaerts

Tiili

Azizi

Jaeger

Mengozzi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Σεπτεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts